

[Lasse Budtz]

Jeg vil også gerne sige, at jeg er ikke så overrasket over, hvad de repræsentanter, vi har hørt fra fremskridtspartiet og fra centrum-demokraterne, siger, altså at tallene på arresterede, mishandlede og torturerede ikke gør indtryk, at overtrædelser af menneskerettighederne, som finder sted hver eneste dag, ikke gør indtryk på hr. Erhard Jakobsen og på fremskridtspartiets repræsentant. Det kommer ærligt og redeligt ikke bag på os ét sekund. Det noterer vi os.

Hr. Bernhard Baunsgaards indlæg er lidt sværere at svare på. Jeg må indrømme, at jeg tror, hr. Bernhard Baunsgaard har et ganske forfærdeligt kompleks over for socialdemokratiet, og det forstår jeg virkelig inderlig godt. Derfor fik vi altså denne vissevasse-snak med »på den ene side og på den anden side«, og »måske kommer dén først, og måske kommer dén først«. For nu at hjælpe hr. Bernhard Baunsgaard ud af denne frygtelige kattepine, vil jeg da gerne meddele, at socialdemokratiet ikke kan stemme for det dagsordensforslag, hr. Bjørn Elmquist fremsatte. Hvis hr. Bernhard Baunsgaard vil stemme for vores, så er der jo et flertal for det. Men det tør man sandelig ikke tage stilling til, før vi har regnet alle tallene sammen, når vi har været igennem afstemningen.

Sagen er, at det, der står i hr. Bjørn Elmquists dagsordensforslag, er, at den nuværende regering vil fortsætte den forhenværende regerings politik. Hvis jeg ikke husker meget galt, foreslog bl. a. hr. Bernhard Baunsgaard, men også andre borgerlige repræsentanter, længe inden vi nåede til denne fase, længe inden regeringsskiftet, at vi sandelig skulle tage stilling til Tyrkiets eksklusion af Euro-parådet med det samme. Derfor kan vi altså rejse dette spørgsmål om kontinuiteten. Jeg tror ærligt talt, der er grund til at have dybt ondt af de radikale. Det er demonstreret endnu en gang ved en debat om forholdene i Tyrkiet og vores holdning hertil.

Hr. Bernhard Baunsgaard har det ganske enkelt svært; han er bange for sin egen skygge, sin egen fortid, sin egen fremtid – og først og fremmest sit næste valg. Jeg forstår det glimrende. På den anden side ville det nok være det bedste råd, man kunne give de radikale, at de skulle tage stilling til denne sag og ikke sige: vi stemmer på begge dele. Man må vælge at stemme for det ene forslag, som oven i købet blot er en videreførelse, for

der sker jo hele tiden en udvikling i politiken. Det er en videreførelse af den politik, den tidligere regering førte, og statsministeren har oven i købet klart tilkendegivet, at det faktisk er en ganske logisk videreførelse, som man godt kan leve med.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Når hr. Lasse Budtz prøver på at være polemisk, gør han det ikke nær så fikst som VS. Han siger, at jeg skulle være bange for min egen skygge. Nej, jeg er såmænd mere nervøs for, hvad der ville ske, hvis socialdemokratiet blev regering igen. Tog man så fat på den gamle politik? Først den 1. juli i år – næsten 2 år efter, at militærregimet havde taget magten i Tyrkiet – kunne man tage sig sammen til at tage en klar stilling.

Jeg kan gentage heroppe: jeg foretrækker socialdemokratiets dagsorden, og den vil vi stemme for.

I hr. Bjørn Elmquists dagsorden bliver det understreget, at nu kan man ikke mere have en valen indstilling til militærregimet i Tyrkiet, for man skal fortsætte den politik, som den forrige regering var næsten 2 år om at nå til. Det er altså et bedre og meget præcisere udgangspunkt.

Der står i forretningsordenen, at det er formanden, der bestemmer, i hvilken rækkefølge dagsordenerne kommer til afstemning, men så vidt jeg har forstået fremgangsmåden herinde – og den kan jeg ikke tro der er nogen formand der vil bryde – så sætter man den dagsorden til afstemning først, som har udsigt til at samle flest stemmer. Efter at hr. Lasse Budtz på socialdemokratiets vegne har meddelt, at man ikke vil stemme for regeringens, kan der ikke være nogen som helst tvivl om, hvilken dagsorden der kommer til afstemning først. Det er beklageligt, at man ikke engang kender forretningsordenen herinde. Den socialdemokratiske dagsorden kommer – hvis der ikke sker brud på den fremgangsmåde, man hidtil har fulgt – til afstemning først. Jeg har sagt i mit første indlæg, at den stemmer vi for, og den foretrækker vi.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Jeg synes først, jeg vil kvittere for hr. Steen Folkes meget elegante tale. Det er jo folk